

Dödsbud

Tidigare utgivning

Sömntuta

Offerlek

Vedergällningen

Den brinnande flickan

Livlös

Begravd

Mark Billingham

Dödsbud

Översättning Jan Malmsjö

STOCKHOLM 2008

Minotaur
Box 3159
103 63 Stockholm
www.minotaur.se
marknad@forum.se

Copyright © Mark Billingham 2007
Engelsk originalutgåva Little, Brown
Engelska originalets titel Death Message
Omslagsfoto Moodboard/Corbis
Omslagsdesign Imperiet, Malmö
Sättning Bonniers Produktionsavdelning
Tryckt 2008 hos Scandbook AB, Falun
ISBN 978-91-85283-96-5

Till Claire – det är de alla.

Hämnden triumferar över döden; kärleken ignorerar den.

FRANCIS BACON

PROLOG

Så snart han såg dem förstod han att de var poliser. Men det var något i sättet de stod på, det där formella men ändå lätt besvärade sättet – hur deras ansikten avspeglade ett slags överdrivet bekymrat uttryck – som brände ett hål rakt igenom hans buk, som tog andan ur honom när han sjönk ner i den stol som den kvinnliga polisen anvisade.

Han arbetade fram lite saliv i sin torra mun och svalde. Han såg hur de försökte, och misslyckades med, att förhålla sig obesvärade när de harklade sig och drog stolarna lite närmare.

Alla tre ryckte till när de hörde det skrapande ljudet och ekot efteråt.

De såg ut att ha blivit inslängda i rummet mot sin vilja, eller som skådespelare som hamnat på en scen utan att veta vilken pjäs de skulle medverka i, och han tyckte nästan synd om dem när de tittade på varandra, och kände hur skriket samlade kraft djupt inom honom.

Poliserna presenterade sig. Mannen – som var den kortaste av de två – började och följdes av sin kvinnliga kollega. Båda två var nog med att säga sina förnamn också, som om det skulle hjälpa.

”Jag beklagar, Marcus, men vi har tråkiga nyheter.”

Han uppfattade knappt namnen, inte ordentligt. Han stirrade bara på deras huvuden och registrerade detaljer som han anade skulle dröja kvar hos honom långt efter att de hade lämnat rummet: en smutsig krage; de finmaskiga blodkärlen på näsan hos en som dricker för mycket; mörka rötter som tittade fram under tonat hår.

”Angie”, sa han. ”Det måste väl gälla Angie?”

”Ja, tyvärr.”

”Säg det då.”

”Det var en trafikolycka.”

”En allvarlig olycka...”

”Bilen stannade tyvärr inte.”

Och medan han såg hur deras munnar formade orden steg en banal tanke upp genom surret i hans huvud likt en röst i fjärran, knappt hörbar över bruset från en dåligt inställd radio.

Det är därför de har skickat en kvinna. Eftersom de ska vara mer känsliga. Eller så tror de kanske att risken blir mindre då att jag ska bryta ihop, bli hysterisk eller så...

”Berätta om den där bilen”, sa han.

Den manlige polisen nickade, som om han var beredd på just en sådan fråga, och föredrog att hålla sig till de tekniska detaljerna. ”Vi tror att den körde mot rött och att föraren inte hann bromsa i tid innan övergångsstället. Antagligen körde han för fort, men det vet vi inte säkert. De beskrivningar vi fick av vittnena strax efteråt var inte mycket att ha, men vi fick åtminstone ett färgprov.”

”Från Angies kropp?”

Polismannen nickade sakta och drog ännu en djup suck. ”Morgonen därpå hittade vi den utbränd ett par kilometer därifrån. Biltjuvar på vansinnesfärd...”

Det var varmt i rummet och han kände lukten från den senaste ommålningen. Han tänkte på att sova och på att vakna upp ur en mardröm intrasslad i lakanen.

”Vem tar hand om Robbie?” Han stirrade på den manlige polisen när han ställde frågan. Peter någonting, vad det nu var. Han såg hur polismannen vände bort blicken och kände något som slet till i bröstet.

”Jag beklagar”, sa kvinnan. ”Er son var tillsammans med miss Georgiou när olyckan inträffade. De träffades av bilen båda två.”

”Båda dödförklarades på platsen.” Den manlige polisen hade haft händerna hårt knutna. Nu släppte han greppet och började snurra vigselringen runt fingret. ”Det tog alltså inte lång tid, om ni förstår?”

Han stirrade på polismannens arbetande tumme och pek-

finger och rös till när venerna frös ihop och stelnade. Han kände hur blodet blev svart och mjöligt när det stannade under hans tatueringar och gulnande hud, som blodet i något som varit dött mycket länge.

”Då så”, sa den kvinnliga polisen och det betydde antagligen: Tack och lov för det, åtminstone. Kan vi sticka härifrån nu?

Han nickade och det betydde: Ja, tack så mycket och kan ni nu vara så hyggliga och dra åt helvete innan jag skallar er i ansiktet eller slår huvudet i väggen eller i golvet.

På väg tillbaka mot dörren, där fångvaktaren väntade, kändes det plötsligt som om alla sinnen gick på högvarv, för full maskin i en kort rusning, innan allt skulle bromsa in och stanna.

Sprickor i de målade tegelstenarna gapade som raviner och han fick en impuls att sticka fingrarna i dem. Han kände det grova jeanstyget mot benen när han gick. Och från andra sidan rummet hörde han utan svårighet de båda polisernas viskande samtal, det öronbedövande ljudet från sina egna fotsteg och det brusande vattnet i värmeelementen.

”När kommer han ut?”

”Om ett par veckor, tror jag.”

”Ja, då behöver han åtminstone inte ha handfängsel på begravningen.”

DEL ETT
”SKICKA”

ETT

Tom Thorne var inte övertygad om att den gamla kvinnan verkligen hade det ess som hon låtsades ha på ett så övertydligt sätt. Han lät sig inte luras ens för en sekund av det rara tantleendet och glasögonen, av sockervaddshåret eller den söta handväskan i skotskrutigt. Han trodde inte på killen med fyrkantig haka och smoking heller, vars bluff han avslöjat framgångsrikt för ett par händer sedan. Thorne gissade att mannen hade två tior, som bäst.

Thorne höjde med femton dollar. Det ess som *han* hade gav honom visserligen det högsta paret, men med tre hjärter på bordet ville han skrämja bort den som eventuellt jagade en flush.

Smokingtypen lade sig, snabbt följd av den flintskallige killen i den skrikiga skjortan som suttit och blossat på en fet cigarr hela tiden.

Nu var det bara Thorne och den gamla kvinnan kvar. Hon tog god tid på sig, men lade sig till sist och lät honom ta de tjugofem dollar som låg i potten.

Det här var glädjen och frustrationen i nätpoker. Trots att spelarna var i högsta grad verkliga förändrades personerna runt bordet aldrig någonsin. Såvitt Thorne visste kunde den gamla kvinnan – som ståtade med användarnamnet Top Bluffa – vara en finmig yngling från Mellanvästern.

Thorne, som i den internetbaserade spelvärlden gick under namnet The Kard Kop, hade spelat på Poker-pro.com i ett par månader. Det var bara ett harmlöst tidsfördriv, inte mer än så. Han hade sett tillräckligt många missbrukare för att veta att spelande kunde beröva en människa allt lika effektivt som narko-

tika och att tillgängligheten via internet, för tusentals människor landet runt, ökade riskerna än mer. Men för honom handlade det om ett sätt att varva ner efter ett skift, bara det. Eller som i kväll när han spelade medan han väntade på att Louise skulle ringa.

Thorne kastade en blick på klockan och häpnade när han upptäckte att han hade spelat i två och en halv timme.

Han lät blicken glida längst ner på skärmen och såg att kvällens vinst var fyrtio dollar. Totalt låg han tvåhundra-sjuttiofem dollar plus. Så såg det faktiskt ut och även om han förlorade lite då och då skulle det ändå vara mindre än vad han annars skulle ha gjort av med på puben Royal Oak.

Thorne reste sig upp och gick fram till stereon. Han matade ut den cd med Laura Cantrell som han lyssnat på och började leta efter en lämplig ersättning medan han bestämde sig för att fortsätta spela poker i ännu en halvtimme, trekvart kanske, till klockan två. Då skulle han gå och lägga sig.

Han hade varit tillsammans med kommissarie Porter sedan i maj, sedan slutet av den utredning de jobbat med tillsammans, när Thorne hade lånats ut till hennes enhet vid kidnappningsgruppen. Fallet Mullen hade kostat flera liv, några för alltid och många fler som krossats bortom allt hopp. Thorne och Louise var förvånade över att de lyckats hitta något som var positivt mitt i den totala katastrofen och att deras förhållande, efter fem månader, inte visade några uppenbara tecken på att rinna ut i sanden.

Thorne tog fram en samlingsskiva med Waylon Jennings. Han stoppade in cd:n i spelaren och nickade i takt med gitarren som inledde "Only Daddy That'll Walk The Line".

Det var alltid svårt för två poliser som arbetade på olika enheter att träffas särskilt ofta, men Louise hävdade bestämt att det faktum att de inte umgicks ständigt och jämt hjälpte dem att hålla relationen fräsch. Hon hade en egen liten lägenhet i Pimlico – en skaplig sträcka med tunnelbana eller bil från Thornes lya i Kentish Town som faktiskt var ännu mindre – och trots att de i allmänhet tillbringade två eller tre nätter i veckan på det ena eller

det andra stället, hävdade Louise att avståndet var tillräckligt för att dämpa den oro som annars kunde komma krypande. Funderingar på att mista oberoendet eller bli alltför familjär. Eller helt enkelt uttråkad.

Thorne hade också känt de symptomen vid ett eller annat tillfälle, men ändå sagt till Louise att hon kanske oroade sig i onödan. När förhållandet var ett par månader gammalt hade de druckit kaffe på Bengal Lancer och när de pratat om hur de hade det tillsammans började samtalet låta som lägesrapporteringen på en polisstation. Thorne hade lutat sig fram över bordet, rört vid Louises fingrar och sagt att de borde slappna av och bara försöka ha det trevligt. Att det inte kunde skada att ta en dag i sänder.

”Det är en typiskt manlig inställning”, hade Louise sagt.

”Vad menar du?”

”Det där med ’slappna av’. Det fattar du väl?”

Thorne hade flinat och låtsats att han inte begrep vad hon pratade om.

”Jag blir alltid lika förvånad över att män som knappt har tid att diskutera ett förhållande ens i fem minuter glatt kan tillbringa en hel dag med att ordna cd-samlingen i bokstavsordning.”

Thorne visste definitivt att Krauss kom före Kristofferson. Men han visste också att han var nöjdare med allting och lyckligare nu än vad han varit sedan fadern dog för två och ett halvt år sedan.

Medan Waylon Jennings – sorterad mellan The Jayhawks och George Jones – började sjunga ”The Raker”, återvände Thorne till datorn och satte sig ner för att spela ytterligare några händer. Han kände hur Elvis tassade runt under bordet och strök sig mot hans smalben i förhoppning om en sen godbit eller löjligt tidig frukost.

Thorne sträckte sig efter torrfoodret och funderade på vad han skulle göra med den kung och tia han hade på hand när mobiltelefonen ringde.

”Ursäkta”, sa Louise. ”Men jag åker inte härifrån förrän nu.”

Kidnappingsgruppen var tillsammans med andra specialstyr-

kor placerad hos Scotland Yard. Det var ännu ett avstånd som kändes mycket tryggt, från Thornes våldsrotel i Peel Centre i Hendon, men vid den här tiden på dygnet tog det antagligen inte mer än tjugo minuter att köra därifrån till Kentish Town.

”Jag sätter på vattenkokaren”, sa Thorne. Under pausen som följde hörde han hur Louise mumlade något artigt till vakthavande på vägen ut, ner mot det underjordiska garaget.

”Jag tror att jag åker raka vägen hem i natt”, sa hon till sist.

”Jaha, på så vis.”

”Jag är helt slut.”

”Det är okej.”

”Vi kan väl göra det i morgon istället.”

”*Jag* ska i alla fall göra det nu”, sa Thorne. ”Fast det ser ju faktiskt ut som om jag får lov att göra det på egen hand.”

Louise skrattade, hest och fräckt. Hon andades ansträngt och Thorne såg framför sig hur hon skyndade sig, angelägen om att komma fram till bilen och sedan åka hem. ”Jag skulle ha ringt tidigare”, sa hon, ”men du vet hur det är. Har du suttit uppe länge och väntat?”

”Ingen fara.” Och det var det inte heller. Båda hade arbetat orimligt sent på sistone och de hade haft många samtal av det här slaget på kvällar eller tidiga morgnar.

”Hur har du haft det i dag?”

”Både upp och ner.” Thorne arbetade som vanligt med ett halvdussin mordutredningar samtidigt, alla i olika stadier, från ett lik som ännu inte svalnat till en rättegång som verkade vara inne på sista varvet: en kvinna vars make blivit galen och klubbat ner både hustru och svärmor med en tom vodkafaska, en asiatisk tonåring som kvävts av en farbror i vad som såg ut som ett så kallat hedersmord, en ung turkisk man som mördats på bilparkeringen utanför en pub. ”Och hur har det gått för dig?” frågade Thorne.

”Jag har inte haft så kul på länge”, sa Louise. ”Jag hade en fantastisk eftermiddag när jag försökte övertyga en narkotikaboss – som inte ville anmäla en annan narkotikaboss – om att

han omöjligt kunde ha hållit sig själv som gisslan i en vecka och huggit av sig tre fingrar alldeles själv.”

”Och hur gick det?”

”Han råkade tydligen låsa in sig i ett skjul där han bestämde sig för att fördriva tiden med att arbeta på egen hand – med en eldriven såg.”

”Dra inga förhastade slutsatser”, sa Thorne. ”Ser han ärlig och uppriktig ut?” Ännu ett rejält garv. Han hörde ett lätt eko och förstod att hon befann sig under mark.

”Du låter trött”, sa Louise.

”Det är ingen fara.”

”Vad har du haft för dig?”

”Inget särskilt. Jag tittade på en dålig film ... och ordnade med en del papper som legat och skräpat.”

”Okej.” Samtalet började bli hackigt när signalen blev allt svagare. Thorne hörde pipet när hon låste upp bilen med fjärrkontrollen. ”I morgon kväll alltså, säkert?”

”Om jag inte måste tvätta håret”, sa Thorne.

”Jag ringer dig i morgon.”

Thorne kastade en blick på datorskärmen när det fjärde kortet lades upp på bordet. Jaha, där ser man – med ett kort kvar hade hans kung-tia förvandlats till ett öppet stegdrag. ”Kör försiktigt.”

Han gick ut i köket för att sätta på te, bad Elvis om ursäkt för att han glömt hennes mat och startade vattenkokaren på väg till kylskåpet. Han sträckte sig efter en mugg när han hörde pipet från telefonen som avslöjade att han hade fått ett textmeddelande.

Han förstod att det måste vara från Louise och log lite när han tryckte på knappen VISA och när texten rullade upp blev leendet ännu bredare.

Jag vet att du spelar poker. XXX

Han var upptagen med att försöka formulera ett skämtsamt svar när signalen hördes igen.

Den här gången var det inte från Louise Porter.

Det var ett MMS med ett bifogat fotografi. Upplösningen var

dålig, bilden var tagen på nära håll och från låg position och det var inte förrän Thorne höll ut telefonen på rak arm och i rätt vinkel som han såg exakt vad det var. När han till sist insåg vad han tittade på.

Mannens ansikte fyllde den lilla skärmen, blekfett och förvridet.

En slinga mörkt hår lockade sig över den enda synliga kinden. Munnen hängde öppen, läpparna var vitfläckiga och tungan skymtade där inne. Dubbelhakorna var tydligt markerade, den ena över den andra, båda täckta av svart och silverfärgad skäggstubb med en tunn röd linje som skilde dem åt. Det enda öga som syntes på bilden var slutet. Thorne kunde inte avgöra om märkena från ögonbrynen och upp över pannan var en effekt skapad av kameraobjektivet eller inte.

Han tryckte snabbt på knapparna för att få fram meddelandetexten, rullade förbi klockslag och datum och letade efter avsändarens identitet. Han hittade inget namn, men tryckte på knappen för att ringa upp avsändarens telefonnummer.

Men fick ingen kontakt.

Han knappade fram bilden igen och kände hur pulsen slog snabbare. Han kände den där välbekanta, förskräckliga kittlingen, en krypande sensation i nacken. Thorne hade ofta svårt att se vad som egentligen stirrade honom i ansiktet, men det här var – på gott och ont – hans expertområde. Revisorer var bra på siffror och Tom Thorne kunde se skillnad på levande och döda.

Han vinklade skärmen på nytt och höll telefonen närmare lampan på skrivbordet. Pokerspelet var glömt. Han stirrade på den mörka fläcken under mannens öra som definitivt inte var hår. På den röda linje som löpte ner mellan dubbelhakorna.

Det behövde inte vara blod, men Thorne insåg att det var mycket sannolikt. Och visste att de flesta inte går omkring och fotograferar vänner och bekanta som fått tegelstenar i huvudet eller råkat ramla nedför en trappa.

Han visste att han tittade på ett mordoffer.